

LLUÏSA JUAN i GARCIA

Enmig de les festes de Nadal la nostra germana Lluïsa ha nascut a la VIDA, en la matinada del 4 de gener. La seva divisa, *Crist, la meva esperança*, ha orientat i fonamentat la seva vida.

Valenciana d'origen. Va parlar sempre en català sense perdre mai l'accent valencià, que ens el feia d'allò més agradable. Nascuda a Castalla (Alacant), era una de les sis noies del matrimoni Tomás i Soledad. Família camperola, molt cristiana, senzilla, laboriosa. La Lluïsa va conèixer també les feines del camp i les estimava. Ha estimat entranyablement la seva família, de nebots nombrosos que també l'estimen molt. En resta encara la seva germana, Gema, la petita de les sis.

Va entrar al monestir el dia 1 d'abril de 1946, gairebé sense conèixer les monges ni ser coneguda d'elles, però amb fermesa, convençuda del que cercava. Va manifestar que ella tan sols sabia treballar a l'hort i, segons això, va ser destinada a l'hort de Sant Pere amb molta dedicació. Va fer la professió com a monja benedictina al nostre monestir el dia 21 octubre del 1947.

En proposar-li la mare abadessa d'anar a Puiggraciós, no s'hi va resistir gens ni mica. Era als inicis de la dècada dels 80. Ha estat excel·lent el record que hi ha deixat. Moltes persones la recorden amb estimació perquè era molt propera i afable amb la gent. Allà va exercir els serveis propis de la vida comunitària i del santuari, mentre la salut li ho va permetre. La seva especialitat: l'adornament de l'església i de la casa. La mà *trencada* per a rams amb varietat de formes i estils, es valia de qualsevol arbust, fulles i flors de la muntanya. Li plaïa molt fixar-se en la vegetació, en els animalets, en allò propi de la vida muntanyenca.

En reprendre la vida a Sant Pere, va continuar amb les mateixes característiques de vida entregada, segons les seves possibilitats. Es va fer molt propera a les monges de la infermeria, passant amb elles llargues estones de companyia. Alhora va treballar en els tallers d'enquadernació i restauració, amb gran destresa.

Fidel a la pregària de l'Ofici Diví, a l'Eucaristia, a la vida comunitària, fins al final. Mai no ha deixat de participar activament en tots els actes comunitaris.

Era una dona de cap a peus, d'una gran maduresa humana i espiritual. No planyia esforços i mostrava molt interès per ampliar la seva formació a tots nivells, humà, espiritual, monàstic. Senzilla i profunda, coherent i d'una gran fermesa; ha mantingut la seva discreció fins i tot a l'hora de la seva mort

Tot i de salut feble, la fortalesa que ha caracteritzat tota la seva vida, l'ha manifestada, encara més, en la seva darrera malaltia. Si ha arribat als 94 anys llargs, i amb la ment lúcida fins a la darrera hora, creiem que és, en part, degut a la seva tenacitat en sobreposar-se a les febleses de tota mena.

El seu pas per la nostra comunitat l'hem viscut realment com un do. I juntament amb la seva família, que mai no l'han oblidada, en donem gràcies a Déu, amb l'esperança que deu gaudir d'una epifania perenne, en la claredat de la Llum eterna.